

СЕВЕРИНА САМОКОВЛИЙСКА СИЛВА

chitanka.info

Тъгата заля Силва като приливна вълна. Ако някой ѝ беше казал, че стръкче полски мак ще ѝ докара носталгичен пристъп, със сигурност щеше да му се изсмее. Пък и изглеждаше много нелепо с тия портокали зад него. Някак не на място. Точно като нея.

Вече четири години, нощ след нощ събираше багажа си и всяка сутрин го разопаковаше. Къташе спомените си грижливо и надълбоко, а времето ги лустросваше и правеше всичко някак чисто...

Дядо ѝ много обичаше да казва, че всеки камък си тежи на мястото... е, тя беше в безтегловност от много време. А най-много я терзаше, че не успя да му каже колко е прав — дори на погребението му не успя да отиде. Всяка вест, която получаваше от България, само я караше да усеща по-силно самотата си. Приятелите ѝ се изпожениха, сестра ѝ завърши и замина за ЮАР... Само тя работеше до затъпяване, къташе пари и мечти и чакаше.

Когато получи скъпоценното разрешение за престой и работа, дори не успя да се зарадва. Поиска отпуск, събра си багажа и две седмици по-късно кацна на летище „София“. Беше очаквала времето да е хубаво, птички да пеят и едва ли не цялата страна да ликува, че тя се е прибрала.

Беше средата на октомври, небето бе сиво и схлупено. Качи се в едно такси. Шофьорът беше надул и парното, и радиото. Силва неволно се намръщи, когато я обгърна родната чалга. Таксиджията караше като бесен и ругаеше звучно. По едно време Силва чак се изчерви — беше забравила колко богат и цветист е българският език. Когато я стовари пред автогарата, пребледня като видя колко трябва да плати. Болеше я главата от шума и имаше чувството, че не ѝ стига въздух — сивите сгради я затискаха отвсякъде.

Сградата на автогарата бе нова и чистичка. Силва се огледа за момент объркано, после отиде пред касите и учтиво попита:

— Извинете, от къде трябва да си взема билет за Варна?

Момичето отсреща и се сопна:

— От десета каса! Не виждате ли, че си пише! Или от автобуса.

Реши да не се ядосва. Взе си билет и после се поздрави за предвидливостта — пред автобуса имаше тълпа и шофьорът отказа да качва без предварително закупени билети.

Сивотата и дръпнатите хора я постреснаха. Успокояваше се с мисълта, че това е все пак столицата... Нейната любима,

непроектирана за коли, а и за хора, София.

Никой не я посрещна. Дори глабуси нямаше. Отгоре на всичко ѝ се наложи да се разправа с таксиметровия шофьор, защото живеела „прекалено близо“.

Прибра се в къщи, плачейки. Любимата ѝ България, страната, с мисълта за която се будеше и заспиваше, я беше посрещнала студено. Светлите ярки спомени се сринаха под тежестта на калта и боклука, на безразличните погледи и немотията.

Апартаментът изглеждаше студен и необитаем. Отвори навсякъде, за да прогони дъха на застояло, но продължи да го усеща от чаршафите, от хавлията си, от душата си. В гърдите ѝ се бореха облекчението, че си е дошла и нетърпението да си тръгне. По-лесно ѝ беше да е патриот отдалече и да запази светлия образ на страната си, защото иначе рискуваше да се превърне в изгнаница в собственото си сърце.

Посещенията на любимите ѝ места и срещите с приятели ѝ донесоха само тъга. Колкото и да се опитваше, не успя да преодолее разстоянието и неловкостта, които усещаше. Не можеше да разбере тя ли се беше променила много или обратното, не се беше променила достатъчно, за да отговори на очакванията им.

Отиде си остаряла и помъдряла внезапно. Илюзиите се бяха изпарили, но така ѝ беше по-лесно да заживее истински. Омъжи се за един испанец, с когото се срещаха отдавна.

След време, въпреки че почти не говореха български, децата ѝ обикнаха далечната екзотична земя, за която майка им говореше рядко, но с огромна любов.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.